

kairól, a svájci követség (Lutz) és a Nemzetközi Vöröskereszt támogatásával szervezésbe kezdett „7000 család” (nagyjából 40 000 zsidó) Palesztinába való kivándoroltatására.²⁴⁸ Július 13-án, eléggé biztosnak érezvén magát a kormány elhatározása felől, két levelet írt, az egyiket Isztambulba Barlasnak, a másikat Genfbe Poznernak és Kahanyinak.²⁴⁹ Minden valós alap nélkül – leszámítva azt, hogy azok az alacsonyabb rangú magyar hivatalnokok, akikkel kapcsolatban állt, félretájékoztatták – arról írt, hogy a német hatóságok Berlinben elviekben már beleegyeztek a kivándorlásba, és nem fogják megakadályozni a palesztin bevándorlási engedéllyel rendelkező magyar zsidók távozását. Hangsúlyozta, hogy a hatóságok egyik feltétele a kivándorlás gyors lebonyolítása, és sürgette Barlast: haladéktalanul gondoskodjék török hajókról, hogy heti 4000–5000-es csoportokban lehessen elszállítani a zsidókat vagy a romániai Constantából, vagy a bulgáriai Burgaszból.

A magyar hatóságok csak 7800 zsidóról beszéltek; a németek a Hitler szabta feltételeken túl nem vállaltak kötelezettséget a kilépési és átutazási engedélyek dolgában. A svájci követség azonban, valószínűleg Krausz magabiztosságára alapozva, mégis igen derűlátóan tudósította Genfet a magyar felajánlásról. A berni brit követség július 18-án a külügyminisztériumba továbbította a hírt; a rákövetkező napon Harrison ezt táviratozta Washingtonba:

Egy, a külügyminisztériumból jött, tegnapi keltezésű feljegyzés azt állítja, hogy a budapesti svájci követség szerint Magyarország kormánya engedélyezi az összes olyan zsidó távozását Magyarországról, akinek belépési engedélye van más országba, Palesztinát is ideértve.²⁵⁰

A hónap folyamán az ajánlatot a Nemzetközi Vöröskereszten át is továbbították.²⁵¹ Krausz Barlasnak, Poznernak és Kahanyak küldött beszámolójára, valamint a budapesti svájci követség közleményére támaszkodva, a szabad világ zsidó vezetői közös cselekvésbe kezdtek a 40 000 zsidó palesztinai bevándorlásának lehetővé tételére. Július 20-án Shertok és Linton arra ösztökéli Randallt, hogy „haladéktalanul kezdjen vizsgálatot, és aknázza ki a felajánlást”²⁵². A következő napon találkozójuk volt a Kormányközi Bizottság vezetőivel, köztük Emersonnal, akiket arra ösztönöztek, hogy ugyanígy cselekedjenek.²⁵³ Július 31-én Elearon F. Rathborne alsóházi jegyzéket küldött Edennek a Náci Terrortól való Felszabadulás Nemzeti Bizottsága nevében, s ebben panaszt tett amiatt, hogy a brit külügyminisztérium a Halltól kapott néhány nappal korábbi, határozott ígérek ellenére sem értesítette a magyarokat a brit kormány „elhatározásáról, hogy szállítóeszközt és szállást keres mindenkinek, aki csak távozhat”²⁵⁴.

A britek persze még nem szánták el magukat a cselekvésre. Igazából